

РЕШЕНИЕ

№ 306

гр. Добрич, 22.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Момчева

при участието на секретаря Милена Ст. Александрова
като разгледа докладваното от Мариана Момчева Административно
наказателно дело № 20223230200105 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от „*** БГ“ ЕООД, ЕИК ***, представлявано от Л. Д. – управител, чрез адвокат А. В. срещу НП № 23-0000630 от 14.06.2021г., издадено от Директора на Регионална дирекция „АА“ – гр. Варна, с което на жалбоподателя за нарушение по чл. 96г ал. 1 предложение второ от Закона за автомобилните превози на основание чл. 96г ал. 1 предложение второ от Закона за автомобилните превози е наложена имуществена санкция в размер на 3 000.00 лв.

С жалбата се прави искане наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуалния представител на жалбоподателя.

Въззиваемата страна редовно уведомена, не се представлява.

Добричкият районен съд, като прецени събраните доказателства, становищата на страните, намира за установено следното:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения срок. Независимо от основанията, посочени в жалбата, съдът подложи на цялостна проверка обжалваното наказателно постановление, какъвто е обхватът на въззивната проверка, при което констатира следното:

Административнонаказателното производство е започнало с акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия А-2020, № 287803 от 23.02.2021г. АУАН е съставен от компетентното длъжностно лице в присъствие на представляващия санкционираното юридическо лице, а именно - Л. Д., документирано с подписа му и в присъствие на един свидетел, и е надлежно връчен на представляващия. При съставяне на акта, присъствалият преводач, осигурен от дружеството, е направил възражения, че водачът има психо тест, но не е в офиса на компанията на дружеството, понеже е нает шофьор от външна компания. В акта изрично е посочено, че свидетелят Б. Е. М. е очевидец, присъствал при установяване на нарушението и при съставяне на акта. Обстоятелството, че актът е съставен в присъствието само на един свидетел не е съществен порок, тъй като съгласно чл. 43 ал. 1 от ЗАНН е необходимо актът да бъде подписан поне от един от свидетелите, посочени в него, което е достатъчно за неговата валидност. Критерият за същественост или не на процесуалното нарушение е обстоятелството дали нарушението е от категорията на тези, допускането на които е ограничило правата на някоя от страните в процеса, като липсата на втори свидетел в акта не води до тази хипотеза. В случая е приложима разпоредбата на чл. 53 ал. 2 от ЗАНН, съгласно която наказателното постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, щом е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Съобразно Постановление № 5/1968 г. на Пленума на ВС въпросът, дали наказателното постановление е законосъобразно издадено, трябва да се решава не с оглед на това, дали са допуснати въобще нарушения при съставянето на акта, а преди всичко с оглед на това, доколко те са пречка чрез надлежна проверка да се установи, че деянието е извършено и деецът е известен.

АУАН е съставен в определените от закона срокове. Тези срокове са два и започват да текат от два различни момента - от откриване на нарушителя и от извършване на нарушението. Сроковете по чл. 34 от Закона за административните нарушения и наказания, съобразно задължителната

съдебна практика /Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015г. на Върховния административен съд на Република България - ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС/ са давностни и тяхната продължителност зависи от вида на нарушението, като тя е три месеца от откриване на нарушителя и една година от извършване на нарушението, в общия случай по чл. 34 ал. 1 от ЗАНН.

В АУАН и в издаденото впоследствие НП, като нарушена норма е посочена разпоредбата на чл. 96г ал. 1 предложение второ от ЗАвтП, която норма освен санкционна, съдържа и състав на нарушение, без да е изписана цифром препратката към чл. 7а ал. 2 предложение 3 от ЗАвтП. Както в АУАН, така и в НП обаче словесно е изписано, че дружеството е допуснало водача ***, роден на ***г., до управление на товарен автомобил /влекач/ марка „****“, извършващ обществен международен превоз на товари, без същият да отговаря на изискванията за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152 ал. 1 т. 2 от ЗДвП, уредени в чл. 7а ал. 2 пр. 3 от ЗАвтП, поради което съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че е налице съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на наказателното постановление.

Касае се за неточност, която не влияе върху законосъобразността на НП и не засяга правото на защита на нарушителя, което е осъществено в пълен обем.

Обжалваното наказателно постановление /НП/ е издадено в рамките на давностния срок по чл. 34 ал. 3 от ЗАНН от компетентния административнонаказващ орган, съобразно приложената по делото Заповед № РД-08-30/24.01.2020г. на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, съдържа необходимите реквизити по чл. 57 от ЗАНН и е надлежно връчено на нарушителя.

Наказателното постановление е издадено за това, че на 20.07.2020г., в гр. Д., ул. „***, дружеството, притежаващо Лиценз на Общността за превоз на товари № 15187, е допуснало водача ***, роден на ***г., до управление на товарен автомобил /влекач/ марка „****“, извършващ обществен международен превоз на товари, видно от информацията от дигиталния тахограф монтиран в автомобила и CMR от 20.07.2020г., без същият да отговаря на изискванията за психологическа годност по смисъла на наредбата

по чл. 152 ал. 1 т. 2 от ЗДВП, уредени в чл. 7а ал. 2 пр. 3 от ЗАвтП. Съгласно справка в Регистър „Психологически изследвания“, на водача никога не е издаван гореописания документ.

В хода на съдебното дирене, жалбоподателят представя удостоверение за психологическа годност Серия V L № 689/002297/19.03.2020г., ведно с превод от *** език, видно от което, на *** / ***, роден на *** г./, на 19.03.2020г. е бил извършен периодичен преглед с книжка за психопреглед за безопасност на транспорта № 2297, за длъжността с отговорност по сигурността на транспорта - водач на МПС за превоз на стоки.

В хода на съдебното производство не се установи различна фактическа обстановка от описаната в АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление. Конкретните обстоятелства по нарушението са установени от свидетелите К. Н. К. и Б. Е. М., които пресъздават свои непосредствени възприятия, придобити в хода на проверката и чийто показания са последователни и логични, като липсва индиция за тяхната заинтересованост. Няма основания да не се дава вяра на тези свидетели, нито да се счита, че техните показания не са достатъчни за несъмнено установяване на обективната истина.

Установената фактическа обстановка се потвърждава и от приложените по делото писмени доказателства - справка от Регистъра на психологическите изследвания, копие на свидетелство за управление на моторно превозно средство /*** образец/ на *** гражданин ***, роден на *** г., информация от дигиталния тахограф, монтиран в автомобила, копие на CMR /международна товарителница/ и пр.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Жалбоподателят е наказан за нарушение по чл. 7а ал. 2 от ЗАвтП, според който лицензираните превозвачи могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбата по чл. 7 ал. 3 /Наредба № 36 от 15.05.2006г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на

правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания/.

Водачът, *** е *** гражданин, и притежава свидетелство за управление, издадено от Република ***. На основание чл. 151а от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, лицата, притежаващи свидетелство за управление, издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от ***, могат да управляват моторно превозно средство на територията на Република България при спазване на изискванията за минимална възраст за съответната категория, определени в чл. 151 от ЗДвП. Свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, когато свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от ***, съгласно чл. 161 т. 5 от ЗДвП.

От друга страна, не би следвало към наетите на работа граждани на страни-членки на ЕС, притежаващи професионална квалификация в своята държава, да бъдат поставени допълнителни изисквания за придобиване на квалификация на територията на Република България по повод създадените с българско дружество трудови правоотношения. В тази връзка са и Директива 2005/36/ЕО на ЕП и ЕС от 07.09.2015г., относно признаване на професионалните квалификации, Директива 2003/59/ЕО на ЕП и С от 15.07.2003г. относно начална квалификация и продължаващо обучение на водачи на някои пътни превозни средства за превоз на товари или пътници и други такива, които създават правила за работа на лицата, граждани на страни от ЕС при признаване на придобитата квалификация на лицето в едно от страните в останалите страни-членки на Съюза, без да е необходимо допълнително професионално квалифициране.

В случая, наказващият орган е бил длъжен да изложи мотиви за причините за допълнителните изисквания, които поставя българската държава на чуждите граждани, работещи в български фирми и да установи дали това изискване за установяване на психологическа годност на тези

водачи не е направено в страната, където те са придобили професионалната си квалификация. Още повече, че по делото е представено удостоверение за психологическа годност Серия VL № 689/002297/19.03.2020г., ведно с превод от *** език, видно от което, на ***, роден на *** г., на 19.03.2020г. е бил извършен периодичен преглед с книжка за психопрегледи за транспортна безопасност № 2297, за длъжността с отговорност по сигурността на транспорта - водач на МПС за превоз на стоки.

Така от представеното удостоверение за психологическа годност Серия V L № 689/002297/19.03.2020г. се установява, че водачът ***, притежава психологическа годност, съгласно националното му законодателство, т.е. същият е психологически годен за водач на МПС за превоз на стоки.

Съобразно чл. 7а ал. 2 от ЗАвтП, водачите на обществен превоз на пътници и товари са длъжни да представят удостоверение за психологическа годност, тогава, когато установяването на такава не е част от придобиването на правоспособност за управление на МПС за дадена категория. В дадения казус, водачът на международен превоз - *** е с психологическа годност, съгласно румънското законодателство, предвид притежаването на посоченото по – горе удостоверение за психологическа годност.

Поради това, съдът намира, че при издаване на наказателното постановление е допуснато неправилно приложение на материалния закон, поради което същото следва да бъде отменено. Така Решение № 216 от 21.05.2018г. на АдмС - Добрич по к.а.н.д. № 211/2018г.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя са направени разноси в размер на 450 /четиристотин и петдесет/ лв., представляващи адвокатско възнаграждение, което е било заплатено, удостоверение по надлежния ред, съобразно Тълкувателно решение № 6/2012 от 6 ноември 2013г. на Върховния касационен съд на Република България, Общо събрание на Гражданска и Търговска колегия.

С оглед изхода на спора, както и изрично стореното от процесуалния представител на жалбоподателя искане, съдът, на основание чл. 63д ал. 1 от ЗАНН във вр. с чл. 18 ал. 2 във вр. с чл. 7 ал. 2 т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да присъди на жалбоподателя сторените по делото разноси в размер на 450 /четиристотин и петдесет/ лв.

По изложените съображения и на основание чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 23-0000630 от 14.06.2021г., издадено от Директора на Регионална дирекция „АА” – гр. Варна, с което на „*** БГ” ЕООД, ЕИК ***, представлявано от Л. Д. – управител за нарушение по чл. 96г ал. 1 предложение второ от Закона за автомобилните превози на основание чл. 96г ал. 1 предложение второ от Закона за автомобилните превози е наложена имуществена санкция в размер на 3 000.00 лв.

ОСЪЖДА Регионална дирекция „АА” – гр. Варна да заплати на „*** БГ” ООД, ЕИК ***, представлявано от Л. Д. – управител сумата от 450 лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба по реда на АПК пред Административен съд – гр. Добрич в 14 – дневен срок от уведомяването на страните.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____